

Język oryginału: **angielski**

Nr: **ICC-01/11**

Data: **27 czerwca 2011 r.**

I IZBA PRZYGOTOWAWCZA

W składzie:

**Sędzia Sanji Mmasenono, Przewodniczący Składu
Sędziowskiego
Sędzia Sylvia Steiner
Sędzia Cuno Tarfusser**

SYTUACJA W LIBIJSKIEJ-ARABSKIEJ DŻAMAHIRIJI

Dokument publiczny

Nakaz aresztowania Saifa al-Islam Kadafiego

Decyzja na zostać przekazana do wiadomości na podstawie postanowienia 31
Regulaminu Trybunału następującym osobom i organom:

Urząd Prokuratora Luis Moreno Ocampo, Prokurator Fatou Bensouda, zastępca Prokuratora	Adwokat obrony
Pełnomocnicy prawni poszkodowanych	Pełnomocnicy prawni wnioskodawców
Poszkodowani bez reprezentacji	Wnioskodawcy bez reprezentacji ubiegający się o uczestnictwo/ odszkodowanie
Urząd Adwokata Obrony z Urzędu dla Poszkodowanych	Urząd Adwokata z Urzędu dla Obrony
Przedstawiciele państw	Amicus Curiae

SEKRETARIAT Międzynarodowego Trybunału Karnego

Sekretarz Międzynarodowego Trybunału Karnego Sylvana Arbia Zastępca Sekretarza Didier Preira	Sekcja Przygotowawcza Obrony
Wydział ds. Poszkodowanych i Świadków	Sekcja Zatrzymań
Sekcja ds. Uczestnictwa Poszkodowanych i Odszkodowań	Pozostałe sekcje i wydziały

**I IZBA PRZYGOTOWAWCZA („Izba”) Międzynarodowego Trybunału Karnego
(zwanego dalej „Trybunałem”)**

ODNOTOWUJĄC Rezolucję 1970 jednomyślnie przyjętą przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych 26 lutego 2011 kierującą sytuację w Libijskiej-Arabskiej Dżamahiriji („Libia”) od 15 lutego 2011 r. do Prokuratora Trybunału, zgodnie z postanowieniami art. 13 lit. b Statutu Rzymskiego („Statutu”);

ODNOTOWUJĄC „Prosecutor’s Application Pursuant to Article 58 as to Muammar Mohammeda Abu Minyar GADDAFI, Saif Al-Islam GADDAFI and Abdullah Al-Senussi” („Wniosek Prokuratora”)¹ złożony przez Prokuratora 16 maja 2011, w którym tenże Prokurator, wystąpił między innymi o wydanie nakazu aresztowania Saifa al-Islam Kadafiego („Saif al-Islam Kadafi” lub „Kadafi”), za jego domniemaną odpowiedzialność karną za dopuszczenie się zabójstw i prześladowania ludności cywilnej jako zbrodni przeci ludzkości od 15 lutego 2011 r. w Libii, między innymi w miejscowościach Trypolis, Bengazi i Misrata, poprzez libijski aparat państwowy i Siły Bezpieczeństwa, z pogwałceniem przepisów art. 7 ust. 1 lit. a i h Statutu i jako głównego sprawcę tych zbrodni zgodnie z postanowieniami art. 25 ust. 3 lit. a Statutu;

PO ZAPOZNANIU SIĘ z informacjami i dowodami („Materiały”) dostarczonymi przez Prokuratora w jego Wniosku w świetle standardu wprowadzonego przepisami art. 58 Statutu mającego na celu ustalenia, że istnieją uzasadnione podstawy by uznać, że Saif al-Islam Kadafi popełnił zbrodnie zarzucane mu przez Prokuratora oraz że jego aresztowanie wydaje się konieczne;

¹ ICC-01/11-4-Red.

UWZGLĘDNIAJĄC postanowienia art. 7 ust. 1 lit a i h, art. 19, art. 25 ust. 3 lit a oraz art. 58 Statutu;

UWZGLĘDNIAJĄC, że na podstawie Materiałów dostarczonych przez Prokuratora Izba uważa, że sprawa przeciwko Saifowi al-Islam Kadafiemu podlega jurysdykcji Trybunału i brak jest pozornej przyczyny lub oczywistego faktu, który zmuszałby Trybunał do wykonania prawa Trybunału wynikającego z postanowień art. 19 ust. 1 Statutu do ustalenia na tym etapie dopuszczalności sprawy przeciwko Muammarowi Kadafi, bez uszczerbku dla ewentualnych sprzeciwów odnośnie dopuszczalności tej sprawy zgodnie z postanowieniami art. 19 ust. 2 Statutu;

UWZGLĘDNIAJĄC, że Izba stwierdza, że istnieją uzasadnione powody by uważać, że, w następstwie wydarzeń w Tunezji i Egipcie, które doprowadziły do odejścia odnośnych Prezydentów tych państw na początku 2011 r., na najwyższym poziomie libijskiego aparatu państwowego przygotowano politykę państwową mającą na celu powstrzymanie i stłumienie, wszelkimi sposobami, w tym poprzez użycie śmiertelnej siły, demonstracji osób cywilnych przeciwko reżimowi Muammara Mohammeda Abu Minyar Kadafiego („reżim Kadafiego”), które rozpoczęły się w lutym 2011 r.

UWZGLĘDNIAJĄC, że istnieją uzasadnione podstawy, by uważać, że w następstwie wyżej wzmiankowanej polityki państwowej od dnia 15 lutego 2011 r. co najmniej do dnia 28 lutego 2011 r., libijskie Siły Bezpieczeństwa², działając w sposób zaplanowany i konsekwentny, przeprowadziły na terenie całej Libii atak na ludność cywilną uczestniczącą w demonstracjach przeciwko reżimowi Kadafiego lub na osoby odbierane jako dysydentów;

UWZGLĘDNIAJĄC, że mimo że ze względu na kampanię tuszowania faktów realizowaną w celu ukrycia popełnienia zbrodni przez Siły Bezpieczeństwa,

² Wyrażenie „Siły Bezpieczeństwa” stosowane jest w dalszej części niniejszego dokumentu jako określenie libijskiego systemu wojskowego i systemu bezpieczeństwa, składającego się w szczególności z Libijskich Sił Zbrojnych i policji; wywiadu wojskowego; Służb Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Zewnętrznego; Komitetów Rewolucyjnych oraz ich Biura; Straży Rewolucyjnej; Straży Ludowej; milicji Bojówki Rewolucyjnej; brygad i oddziałów milicji.

dokładna liczba ofiar tego ataku nie może być poznana, istnieją uzasadnione powody by uważać, że na dzień 15 lutego 2011 r. i w okresie krótszym niż dwa tygodnie w lutym 2011 r., Siły Bezpieczeństwa zabiły i zraniły oraz aresztowały i uwięziły setki cywilów;

UWZGLĘDNIAJĄC, że w związku z powyższym istnieją uzasadnione powody, by uważać, że nastąpił systematyczny i szeroko zakrojony atak, w znaczeniu art. 7 ust. 1 Statutu, realizujący tę politykę państwową i skierowany przeciwko ludności cywilnej, demonstrującej przeciwko reżimowi Kadafiego lub osobom odbieranym przez reżim jako dysydenci;

UWZGLĘDNIAJĄC w szczególności, że istnieją uzasadnione podstawy, by uważać, że na terenie całej Libii, a w szczególności w Trypolisie, Misracie i Bengazi oraz w miastach w pobliżu Bengazi, takich jak al-Bajada, Derna, Tobruk i Ajdabija, od 15 lutego 2011 co najmniej do 25 lutego 2011 r. Siły Bezpieczeństwa dopuściły się zabójstw stanowiących zbrodnie przeciw ludzkości, w ramach ataku przeciwko cywilnym demonstrantom lub domniemanym dysydentom reżimu Kadafiego;

UWZGLĘDNIAJĄC, że w świetle Materiałów istnieją uzasadnione podstawy, by uważać, że od 15 lutego 2011 co najmniej do 25 lutego 2011 r. w różnych miejscowościach na terytorium Libii, a w szczególności w Bengazi, Trypolisie, Misracie i innych sąsiednich miastach, Siły Bezpieczeństwa dopuściły się nieludzkich czynów, które poważnie pozbawiły ludność cywilną jej podstawowych praw, a dopuściły się tego z powodu opozycji politycznej ludności cywilnej (faktycznej lub postrzeganej) w stosunku do reżimu Kadafiego;

UWZGLĘDNIAJĄC, że w świetle Materiałów istnieją uzasadnione podstawy, by uważać, że Saif al-Islam Kadafi, mimo nieposiadania oficjalnego stanowiska, jest nieoficjalnym następcą Muammara Kadafiego i najbardziej wpływową osobą w jego najbliższym kręgu i, jako taka, w okresie objętym Wnioskiem Prokuratora zawsze sprawował kontrolę nad kluczowymi częściami aparatu państwowego, w tym nad

finansami i logistyką i posiadał władzę odpowiadającą władzy faktycznego premiera;

UWZGLĘDNIAJĄC, że materiał dowodowy przedstawiony przez Prokuratora daje uzasadnione podstawy, by uważać, że skala działań uzgodnionych wspólnie przez Saifa al-Islam Kadafiego i jego ojca, Muammara Kadafiego prowadzi do wniosku, że Saif al-Islam Kadafi, będący w kręgu osób najbliższych Muammarowi Kadafiemu i w uzgodnieniu z nim wymyślił i zorganizował plan powstrzymania i stłumienia, za pomocą wszelkich możliwych sposobów, demonstracji cywilów skierowanych przeciwko reżimowi Kadafiego.

UWZGLĘDNIAJĄC, że w świetle Materiałów istnieją uzasadnione podstawy, by uważać, że Saif al-Islam Kadafi przyczynił się do wprowadzenia w życie tego planu poprzez podjęcie nadrzędnych zadań prowadzących do popełnienia wyżej wzmiankowanych zbrodni oraz że jego wkład miał zasadnicze znaczenie przy realizacji tego planu z racji tego, że nie wykonując swoich zadań miał władzę udaremnić popełnianie tych zbrodni;

UWZGLĘDNIAJĄC, że istnieją uzasadnione podstawy, by uważać, że Saif al-Islam Kadafi (i) zamierzał spowodować te obiektywne elementy wyżej wzmiankowanych zbrodni; (ii) wiedział, że jego zachowanie stanowiło część szeroko zakrojonego i systematycznego ataku przeciwko ludności cywilnej wykonywanego na mocy polityki Państwa, opracowanej przez Muammara Kadafiego w porozumieniu z kręgiem najbliższych współpracowników, którego on sam był częścią, skierowanej przeciwko cywilom; (iii) był w pełni świadom swojej wyższej roli przywódczej w strukturze libijskiego aparatu państwowego i władzy pozwalającej mu na sprawowanie pełnej kontroli nad podwładnymi oraz (iv) był świadom faktu, że realizacja tego planu spowoduje wykonanie obiektywnych elementów tych zbrodni i to zaakceptował;

UWZGLĘDNIAJĄC, że istnieją uzasadnione podstawy, by uważać, że Saif al-Islam Kadafi ponosi odpowiedzialność karną jako pośredni współsprawca, zgodnie z

przepisami art. 25 ust. 3 lit. a Statutu, za następujące zbrodnie popełnione przez kontrolowane przez niego Siły Bezpieczeństwa w różnych miejscowościach na terytorium Libii, w tym w szczególności w Bengazi, Misracie, Trypolisie i innych sąsiednich miastach, od 15 lutego 2011 r. co najmniej do 28 lutego 2011 r.:

- i. zabójstwa jako zbrodni przeciwko ludzkości, w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a Statutu; oraz
- ii. prześladowania jako zbrodni przeciwko ludzkości, w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. h Statutu;

UWZGLĘDNIAJĄC, że zgodnie z postanowieniami art. 58 ust 1 Statutu, na tym etapie aresztowanie Saifa al-Islam Kadafiego wydaje się konieczne w celu (i) zapewnienia jego stawiennictwa przed Trybunałem; (ii) zapewnienia, że nie będzie w dalszym ciągu wykorzystywał posiadanej władzy do utrudniania dochodzenia lub zagrożenia dochodzenia, w szczególności poprzez organizowanie prób tuszowania zbrodni popełnionych przez Siły Bezpieczeństwa i (iii) uniemożliwienia mu dalszego używania posiadanej władzy i absolutnej kontroli nad libijskim aparatem państwowym do dalszego popełniania zbrodni w kompetencji Trybunału;

Z TYCH POWODÓW, Izba

NINIEJSZYM WYDAJE nakaz aresztowania Saifa al-Islam Kadafiego (którego nazwisko pisane jest także: Quaddafi, Qadhafi lub Gaddafi), zdjęcie w załączeniu, urodzonego w 25 czerwca 1972 r. w Trypolisie, Libia, honorowego przewodniczącego Międzynarodowej Fundacji Kadafiego na Rzecz Dobroczynności i Rozwoju, występującego jako faktyczny premier Libii.

Sporządzono w angielskiej i francuskiej wersji językowej, przy czym wersja angielska jest wersją rozstrzygającą.

/podpis/
Sędzia Sanji Mmasenono Monageng
Przewodniczący Składu Sędziowskiego

/podpis/
Sędzia Sylvia Steiner

/podpis/
Sędzia Cuno Tarfusser

Sporządzono 27 czerwca 2011 r.

w Hadze, Holandia